

Bevezető

Kaposi József

Amikor nagyjából 25 évvel ezelőtt, Debreczeni Tibor szobájában ülve néhányan megalapítottuk a Magyar Drámapedagógia Társaságot, még fogalmunk sem volt, hogy hová fog fejlődni a kezdeményezésünk. Csak annyit tudtunk, hogy tenni szeretnénk valamit, ami segít megerősíteni a drámapedagógia létjogosultságát a közművelődésben és az oktatásban is, így nagy lelkesedéssel nekiláttunk a terület kiépítésének.

Az azóta lezajlott folyamat egyfelől – felülről nézve – sikertörténetként értékelhető. Mára a tartalmi szabályozók tekintetében szinte a többivel teljesen egyenrangú tantárgy lett a Dráma és tánc, létezik dráma érettségi, OKTV, felmenő rendszerű művészeti versenyek, kiépültek a színjátékos alapfokú művészeti iskolák és léteznek egyetemi képzések, sőt formálódóban van egy akadémiai bizottság is a témában. A színházi nevelési társulatok mellé örömteli módon egyre több kőszínház és független társulat is felsorakozott, és indít programokat, melyek keretében az oktatással foglalkozó színházi szakemberek bekapcsolódnak a drámatagozatos képzések gyakorlati feladataiba.

Mindezen sikerek ellenére, a napi gyakorlat felől vizsgálva a folyamatot, úgy érezhetjük, van még tennivalónk. A drámapedagógusok tapasztalatai még ma is a folyamatos küzdelemről, az elfogadottság és az elismertség terén mutatkozó hiányérzetekről szólnak. Keveset tudunk a jelenleg létező színházpedagógiai gyakorlatok közvetett és közvetlen oktató-nevelő hatásairól, illetve arról, hogy az iskolák milyen arányban és milyen hatékonysággal tanítják a tantárgyat.

A TÁMOP 3.1.15. kiemelt projekt „A drámaoktatás helyzete a köznevelésben és a színházi nevelés a köznevelés eredményességéért” című pályázata éppen azt tűzte ki célul, hogy koordinációs és tudásmentes támogatást biztosítson az eddig elért rendszerszintű eredmények és a napi gyakorlat kapcsolódásainak erősítéséhez.

A kutatás-fejlesztés keretében sor került a drámapedagógia jelenlegi helyzetének feltárására, valamint a kapcsolódó jó gyakorlatok leírására. Ennek eredményeként elkészült egy olyan, a Nemzeti Köznevelési Portálon keresztül elérhető adatbázis, amely (interaktív keresési lehetőséggel bővítve) támogatja a színházi nevelési programok jó gyakorlatainak adaptációját. A pályázati feladat részét képezte a drámapedagógia kapcsolódási lehetőségeinek feltérképezése is a különböző tantárgyi területeken.

A kutatás által biztosított adatok birtokában lehetővé válik, hogy a következő időszak tennivalóira vonatkozóan átfogó stratégiát dolgozzunk ki, és folytassuk a munkát, figyelembe véve azt, hogy az eddigi folyamatokból mi vihető tovább és mit kell újragondolni. Az Oktatókutatató és Fejlesztő Intézet folyamatos segítséget igyekszik nyújtani a továbbiakban is ezen nem mindennapi terület fennmaradásához és fejlődéséhez egyaránt.

Egy kutatásról

Trencsényi László

Eck Júlia és Körömi Gábor kértek meg, csatlakozzam az Oktatókutatató és Fejlesztő Intézet és a Mondolat Iroda Kft. megbízásából folytatandó kutatáshoz. A *tanúhegy* szerepében követtem fiatalabb drámapedagógus társaim munkáját. Átfogó feltárással bízták meg a csoportot, az rövid idő alatt tisztességgel eleget tett e kérésnek. A TÁMOP 3.1.15-14-2014-0001 számú, *A drámaoktatás helyzete a köznevelésben és a színházi nevelés a köznevelés eredményességéért* projekt kutatással kívánta igazolni hipotéziseit: „*A drámapedagógiai szemléletmód nemcsak drámaóra keretén belül sikeres módszer, hanem hatékony segítséget ad más tantárgyak metodikájában is. A drámapedagógia nemcsak az oktatás módszertani eszközeként segíti a közoktatás feladatait, hanem pedagógiai stratégiaként is: befolyásolja a tanulási motivációt, a személyiségfejlődést, a társakhoz, közösséghez és a munkához való viszonyt, elősegíti bizonyos alapvető készségek és képességek kialakítását és fejlesztését, az élményen keresztül történő tanulás bevésés pedig a befogadás mélységét és erősségét. A drámapedagógiai megközelítés segíti az egész iskolai életet, a tantestületen belüli szakmai együttműködést, a tantárgyak közötti kapcsolódási pontok megtalálását, valamint a diák-tanár kommunikációt. A drámapedagógiának ott a helye az általános tanárképzésben is.*”